

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Ing. V. V.**, bytem dr. B. Š. 1422, M, zastoupený JUDr. Václavem Kalinou, advokátem se sídlem Heydukova 101, Písek, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo nám. 5, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí předsedkyně žalovaného ze dne 13.4.2015, č.j. 01006-9/2015/ERU,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13.4.2015, č.j. 01006-9/2015/ERU, kterým byl zamítnut žalobcem podaný rozklad a potvrzeno rozhodnutí předsedkyně Energetického regulačního úřadu ze dne 11.2.2015, č.j. 01006-3/2015-ERU (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta žádost žalobce o povolení obnovy řízení, ve kterém byla žalobci uložena pokuta za správní delikt podle § 15 odst. 1 písm. c) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách (dále jen „zákon o cenách“), ve znění účinném ke dni spáchání správního deliktu.

I. Podstata věci

Žalobci byla rozhodnutím Státní energetické inspekce – Územního inspektorátu pro Jihočeský kraj ze dne 22.12.2009, č.j. 031303309/1461/09/31.104/Ma, uložena povinnost zaplatit pokutu ve výši 518 041 Kč společně s náklady řízení. Ústřední inspektorát Státní energetické inspekce následně rozhodnutím ze dne 23.3.2010, č.j. 031303309/266/10/90.220/Kr, předmětné rozhodnutí potvrdil. Žalobce rozhodnutí odvolacího orgánu napadl správní žalobou, jež byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28.3.2014, č.j. 8 A 147/2013-65, zamítnuta, stejně jako kasační stížnost rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25.6.2014, č.j. 1 As 57/2014-57. Následně podaná ústavní stížnost byla usnesením Ústavního soudu ze dne 9.10.2014, sp. zn. III. ÚS 3012/14, odmítnuta. Městský soud v Praze poté usnesením ze dne 21.1.2015, č.j. 8 A 147/2013-139, odmítl návrh žalobce na obnovu řízení.

Dne 10.10.2014 podal žalobce Energetickému regulačnímu úřadu podnět k provedení přezkumného řízení, který doplnil podáním ze dne 21.1.2015, k němuž přiložil znalecký posudek č. 1/2014 Ing. J. W. a sdělil, aby v případě, že podnětu nebude vyhověno, bylo jeho podání považováno za návrh na obnovu řízení. Ve sdělení ze dne 9.2.2015, č.j. 01006-2/2015-ERU, Energetický regulační úřad žalobce vyrozuměl, že zahájení přezkumného řízení není možné z důvodu uplynutí zákonné lhůty.

Dne 11.2.2015 byla prvostupňovým rozhodnutím žádost žalobce na povolení obnovy řízení zamítnuta. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojil rozkladem, který žalovaný zamítl z důvodu uplynutí zákonných lhůt a též pro nesplnění věcných podmínek obnovy řízení. Žalobce tedy dle žalovaného mohl, a z hlediska dodržení cenových předpisů též měl, rozhodné skutečnosti a námitky uplatnit při kalkulaci cen odběratelům a ve správním řízení obou stupňů, stejně jako v rámci přezkumu rozhodnutí správními soudy. Závěry žalovaného nyní žalobce napadá podanou žalobou.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce namítá, že správní orgány použily pro výpočet cen tepelné energie nesprávné údaje a ani neakceptovaly žalobcem uplatněné námitky. Znalecký posudek byl vypracován dne 22.12.2014, kdy žalobce nepředpokládal, že by inspektoři Státní energetické inspekce při výpočtu cen tepelné energie postupovali v rozporu s cenovým předpisem a nepřihlédli k žalobcem předloženým podkladům; za těchto okolností lze znalecký posudek považovat za nový důkaz, který nemohl být v předchozím správním řízení použit. Z důkazů předložených k návrhu na obnovu řízení vyplývá protiprávnost vyměření pokuty.

Žalobce namítá, že tříletá promlčecí lhůta k podání návrhu na obnovu řízení započala běžet po právní moci rozhodnutí Ústředního inspektorátu Státní energetické inspekce o uložení pokuty. Dle žalobce byla tato lhůta přetržena podáním žaloby u Městského soudu v Praze dne 6.5.2010 a její běh nepokračoval dříve, než od 2.4.2014, kdy byl rozsudek soudu doručen právnímu zástupci žalobce. Lhůta k podání návrhu na obnovu řízení by tak měla skončit dne 18.2.2017. Z § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), vyplývá, že po dobu řízení před soudem lhůty neběží.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce zdůraznil, že dle § 41 s.ř.s. se lhůty pro podání mimořádného opravného prostředku staví po dobu trvání soudního řízení. Výklad § 41 s.ř.s. aplikovaný žalovaným považuje žalobce za nesprávný. Z předloženého znaleckého posudku vyplývá, že žalobce předmětný správní delikt nemohl spáchat.

Z uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný vyjadřuje nesouhlas s účelem § 41 s.ř.s., jak jej dovozuje žalobce. Dle žalovaného má příslušné ustanovení za cíl vyloučit možnost vyhnout se postihu za protiprávní jednání v důsledku podání správní žaloby. Prekluzivní lhůta se vztahuje ke správnímu řízení a jeho průběhu, kdy vedení soudního řízení na tuto lhůtu nemá vliv; § 41 s.ř.s. slouží orgánům veřejné moci rozhodujícím o protiprávních jednáních a ukládajícím sankce za ně. V daném případě byla pokuta uložena před marným uplynutím prekluzivní lhůty dle § 17 odst. 3 zákona o cenách, přičemž k výkonu rozhodnutí nedošlo, neboť bylo vyhověno žádosti žalobce o rozložení úhrady pokuty na splátky.

Žalovaný dále uvádí, že správní orgán může vést řízení o obnově současně s rozhodováním soudu o správní žalobě proti témuž rozhodnutí, přičemž zdůrazňuje, že žalobce měl možnost příslušné důkazy a tvrzení uplatnit v soudním řízení ve věci přezkumu předmětného rozhodnutí o uložení pokuty.

Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci žalobních bodů, jak je uplatnil žalobce v podané žalobě dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Předmětem přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti na povolení obnovy řízení z důvodu uplynutí objektivní tříleté lhůty dle § 100 odst. 2 správního řádu. Žalobce zastává názor, že dne 25.3.2010, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o uložení pokuty vydané Ústředním inspektorátem Státní energetické inspekce, počala běžet tříletá lhůta, jež byla přerušena podáním žalobce dne 6.5.2010 k Městskému soudu v Praze. Podle žalobce tato lhůta pokračovala nejdříve dne 2.4.2014, kdy byl rozsudek Městského soudu v Praze doručen právnímu zástupci žalobce. Tříletá lhůta pro obnovu řízení by tak s ohledem na tyto skutečnosti měla podle žalobce skončit dne 18.2.2017. Žalobce tak odmítnutí návrhu na povolení obnovy řízení s odkazem na § 100 odst. 2 správního řádu považuje za nesprávné. Zdejší soud se však s takovou konstrukcí nemůže ztotožnit z následujících důvodů.

Podle § 100 odst. 2 správního řádu má účastník správního řízení možnost podat žádost o obnovu řízení u kteréhokoliv správního orgánu, který ve věci rozhodoval. Tuto žádost může účastník podat do tří měsíců ode dne, kdy se o důvodu obnovy dozvěděl, nejpozději však do tří let ode dne právní moci rozhodnutí. Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení. O obnově řízení rozhoduje správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni.

Podle § 100 odst. 1 správního řádu lze řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci na žádost účastníka obnovit, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými (písm. a/), nebo pokud bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování (písm. b/).

Podle § 41 s.ř.s. platí, že stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem neběží.

Obdobně platí ohledně lhůt pro zánik práva ve věcech daní, cel, poplatků, odvodů, záloh na tyto příjmy a odvodů za porušení rozpočtové kázně, které jsou příjmem státního rozpočtu, státních finančních aktiv nebo rezervních fondů organizačních složek státu, rozpočtů územních samosprávných celků, nebo státních fondů nebo Národního fondu, a o promlčecích dobách ve věci náhrady škody nebo nemajetkové újmy způsobené při výkonu veřejné moci podle zvláštního zákona.

K povaze ustanovení § 41 s.ř.s. se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 24.1.2017, č.j. 2 Afs 151/2016-75: *„V souladu s tímto ustanovením neběží po dobu řízení o správní žalobě nebo o kasační stížnosti některé prekluzivní a promlčecí lhůty stanovené zvláštními zákony. Důvodem pro zavedení institutu stavění lhůt podle citovaného ustanovení bylo vyhnout se tomu, aby v průběhu řízení před soudy ve správním soudnictví došlo k marnému uplynutí lhůt hmotněprávní povahy. Sledovaným účelem bylo to, aby správní orgán nebyl po zrušení svého rozhodnutí ve správním soudnictví postaven „před hotovou věc“ a nezbývalo mu než řízení zastavit. Právní úprava také zabraňuje podávání účelových žalob, jejichž jediným cílem bylo dosáhnout marného uplynutí prekluzivních či promlčecích lhůt. Správní orgán tak může po zrušujícím rozhodnutí soudu pokračovat v řízení a využít zbytku lhůty k odstranění vytykávaných vad a vydání nového rozhodnutí ve věci.“*

Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12.4.2012, č.j. 2 Afs 79/2011-171, uvedl, že: *„Smyslem a účelem § 41 s.ř.s. je, aby v důsledku soudního řízení, jehož délka je zpravidla nezávislá na aktivitě účastníků řízení, nezanikla dosud nevyužitá část prekluzivní lhůty. Správní orgán v určité lhůtě pravomocně rozhodl a podání žaloby běh prekluzivní staví do doby rozhodnutí soudů.“*

Ustanovení § 41 s.ř.s. tedy upravuje běh některých výslovně uvedených lhůt formou stavění lhůty, a to proto, aby v průběhu soudního řízení nedošlo k jejich marnému uplynutí. Jedná se o ochranu lhůt svědčících správnímu orgánu zejména ve správním trestání k rozhodnutí o vině a trestu, kdy v důsledku jejich uplynutí by odpovědnost za správní delikt zanikla, případně by došlo k zániku oprávnění správce daně rozhodnout o daňové povinnosti. O tento případ se však v nyní posuzované věci nejedná, neboť citované ustanovení se nevztahuje na lhůtu k uplatnění žádosti o aplikaci mimořádných opravných prostředků, která je naopak odvislá od pravomocného rozhodnutí správního orgánu o věci samé vydaného v řádném správním řízení.

Příslušná ustanovení zákonů (s.ř.s. a správního řádu) přitom nikterak nevylučují, aby správní orgán konal v případě probíhajícího soudního řízení ve věci správního rozhodnutí též přezkumné řízení či řízení o obnově: *„...správní orgán koná, aniž mu běží prekluzivní lhůta. To není zákonem vyloučeno. Řízení o obnově by totiž mohlo probíhat i souběžně se soudním řízením, které soud z tohoto důvodu nebyl povinen přerušit, stejně tak je i možné řízení o uspokojení navrhovatele podle § 62 s.ř.s. Smyslem a účelem § 41 s.ř.s. je, aby správnímu orgánu zůstala zachována část lhůty*

nevyčerpaná před zahájením soudního řízení pro případ, že jeho rozhodnutí bude soudem zrušeno a věc bude mu bude vrácena k dalšímu řízení. Tak může soud rozhodnout, jen pokud rozhodnutí žalobou napadené nebylo zrušeno ani změněno v obnoveném řízení.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2012, č.j. 2 Afs 79/2011-171).

Z výše uvedených důvodů tak zdejší soud uzavírá, že napadené rozhodnutí netrpí vadami namítanými žalobcem, neboť lhůta k podání žádosti o obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 2 správního řádu plynula tři roky od právní moci rozhodnutí o uložení pokuty, čili nejpozději žalobce mohl podat žádost o obnovu řízení dne 24.3.2013.

Proto je posouzení další otázky, a to zda byly naplněny podmínky ve smyslu § 100 odst. 1 správního řádu, tedy zda vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, s ohledem na marné uplynutí lhůty k podání žádosti obnovu řízení zcela nadbytečné. Z tohoto důvodu soud nedokazoval ani znaleckým posudkem Ing. J. W. č. 1/2014.

Soud s ohledem na výše uvedené neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však neshledal, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. května 2017

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu